

[Erling Olsen.]

lovforslag — én afstemning. Og den ville sikre folkestyret imod fremskridtspartiets sabotageforsøg.

Det blev en lang snak om proceduren. Nu lidt om indholdet i de mange ændringsforslag. Tilsammen tegner de jo et billede af den økonomiske og politiske situation. Hvad fortæller så det? Det fortæller, at vi her i landet nok kan være uenige, men alligevel finde sammen om hovedlinjerne i den økonomiske politik. Bag dette forslag til finanslov står, når alt kommer til alt, 122 af folketingets 179 medlemmer samlet omkring det såkaldte septemberforlig. Helt enige er forligspartierne ikke. Derfor kan vi stadig slå en streg mellem venstre på den ene side og de såkaldte aftalepartier på den anden side. Venstre vil spare et par hundrede millioner kroner mere end aftalepartierne. Det drejer sig om nogle få promille af statsbudgettet, og kun venstremænd kan råbe hurra for den lille forskel.

Ud fra set har septemberforliget og den påfølgende afklaring af det statsfinansielle givet Danmark et præg af politisk stabilitet, og det har ikke været uden betydning for den måde, hvorpå kronen er kommet igennem den seneste tids uro på de internationale valutamarkeder.

Imellem aftalepartierne er der dog en ubehagelig forskel. Hvor socialdemokratiet ønsker at fastholde godtgørelsesordningen for eleverne i de erhvervsfaglige grunduddannelser, vil de øvrige aftale- og forligspartier fjerne den, og denne modstand ønsker de at markere allerede her ved finanslovaftstemningen ved at fjerne 68 mill. kr. fra den såkaldte lovreserve. Jeg finder det yderst beklageligt, at man vil foregribe den kommende drøftelse af loven om de erhvervsfaglige grunduddannelser i undervisningsudvalget. Loven skal jo op til revision. Hvorfor så dette hastværk? Hvorfor ikke tage den ganske almindelige lovbehandling i undervisningsudvalget, hvor fordele og ulemper ved den nuværende godtgørelsesordning kan blive fyldestgørende belyst, inden afgørelsen træffes? Hvorfor haster det sådan? Jeg finder det yderligere betænkeligt at presse en afgørelse igennem nu, hvor arbejdsmarkedets parter har sat sig til forhandlingsbordet for at finde frem til en løsning. Hvorfor skal vi så afgøre sagen hen

over hovedet på dem? Endelig finder jeg det socialt helt uforsvarligt at afskaffe elevgodtgørelsen og dertil ganske urimeligt over for den mest vellykkede nydannelse inden for vort undervisningssystem. Det sidste ord i den sag kan ikke være sagt ved afstemningen om denne finanslov.

Men bortset fra dette enkelte punkt, så må jeg sige, at det helt store og helt afgørende skel i dansk politik går in mellem forligspartierne på den ene side og fremskridtspartiet på den anden side. Sidste år gennemgik mit partis ordfører, hr. Lysholt Hansen, ganske detaljeret fremskridtspartiets ændringsforslag til forslaget til finanslov. Han bogstavelig talt hudflettede fremskridtsfolkene, og jeg skal ikke forsøge at gentage succesen, bl. a. fordi det tilsyneladende ikke bider på fremskridtspartiet, det bliver værre og værre dag for dag. Skal vi fremskridtspartiet og alt dets uvæsen til livs, og det skal vi, så er der kun én ting at gøre: vi må få folkestyret til at fungere gnidningsløst. Udadtil har vi lagt grunden med septemberforliget. Lad os gå videre ad den vej. Indadtil må vi ændre vores forretningsorden, så fremskridtspartiet ikke længere kan kaste grus i maskineriet.

Lad det blive sidste gang, vi lader fremskridtspartiet tvinge os ud i en timelang afstemningsprocedure. Lad os sigte mod målet: ét lovforslag — én afstemning.

Christophersen (V):

Jeg vil i det væsentlige koncentrere mig om de mange ændringsforslag, der er stillet, men vil dog godt gøre nogle enkelte mere generelle bemærkninger om vores holdning over for ændringsforslagene. Den er naturligvis afgørende påvirket af vores syn på den samlede finanslov. Som jeg allerede sagde ved førstebehandlingen, er vi betænkelige ved det store underskud, og det kommer også til udtryk ved vores afstemninger vedrørende de enkelte ændringsforslag. Hr. Erling Olsen sagde i den beskedne del af sin tale, som han viede andre problemer end fremskridtspartiet, at der kun var nogle få hundrede millioner kroner, der skilte venstre og regeringen, og at venstre sammen med andre partier stod bag finansloven. Det er ikke rigtigt. Venstre stemmer, som vi har gjort siden 1894, for finanslovforslaget til sidst, men det har ikke noget med regering-